

Aquest suplement, té dues parts ben definides. La primera sobre l'actualitat de l'Iran i les darreres mobilitzacions contra els resultats electorals. La segona sobre l'oblidada revolució iraniana que va culminar el febrer de 1979 i l'avenç de la contrarevolució fins la restauració de l'estat burgès. En aquesta segona trobareu materials de l'època.

Cap a una nova etapa revolucionària

El poble iranià, després de les eleccions presidencials del 12 de juliol, va sortir als carrers en les principals ciutats del país per a protestar pels resultats de l'escrutini que donaven la victòria al President vigent, Mahmoud Ahmediyad, amb el 63% dels vots contra només el 33% del seu principal rival, el suposat "reformista" Mir-Hossein Mousavi. Els estudiants, les classes mitjanes i alguns sectors dels treballadors van començar les protestes per denunciar uns resultats que consideraven manipulats; no obstant això, les mobilitzacions en poc temps van prendre un altre rumb i les reivindicacions democràtiques van substituir la simple petició d'un nou recompte dels vots, amb el "No al Dictador" com a principal lema. La resposta del règim als protestants ha estat brutal: des que el Líder Suprem, aiatol·là Ali Jamanei, no donés crèdit a les queixes de frau electoral (només acceptà un recompte parcial d'uns 500 mil vots) i felicités Ahmedineyad per la seva "victòria", les forces de seguretat, principalment els Guardians de la Revolució i els *bajis* (bandes paramilitars religioses del règim) van reprimir les protestes amb bales i pals, detenint centenars d'opositors i matant almenys 20 persones, entre elles la jove Neda Agha-Sultan, que es va convertir en el símbol del coratge de la resistència popular contra el règim reaccionari dels *mullahs*.

Malgrat tot, a banda de la repressió violenta del règim, el cinisme dels líders del corrent anomenat "reformista" (Mousavi, Ali Akbar Rafsanyani, Muhammad Jatami), que formen part del règim i que no tenen cap voluntat de tocar els pilars teocràtics del sistema; la falta d'organització i mobilització de la classe obrera que es troba en una situació gairebé atomitzada (veure el requadre); l'absència d'una direcció revolucionària que doni confiança a les classes populars; el cansament de les masses mobilitzades permanentment però sense assolir els objectius; van fer que la primera onada de protestes minvés cap a mitjans d'agost, però sense deixar d'afeblir el règim i el futur govern d' Ahmedineyad.

De manera que, el líder suprem Jamanei es va veure obligat buscar un "punt de trobada pacífic" entre les ales del règim i va descartar en un discurs televisat la hipòtesi que l'onada de protestes que va recórrer l país després de les eleccions presidencials del 12 de juny fos impulsada per les potències occidentals. Uns dies més tard, el tribunal que jutjava als opositors va deixar en llibertat a més de 100 detinguts.

Però, després de les mobilitzacions populars l'últim mes i mig ja res va tornar a ser com abans a Iran. La fractura dins del règim altament corrupte i la ruptura entre diverses ales de les classes dominants és evident i sembla irreparable. D'altra banda,

Privatitzacions i sancions

El programa de privatitzacions segons l'esquema neoliberal va ser llançat als finals de 1990 sota la presidència de Jatami, no obstant això en el 2008 el govern de Ahmedineyad va donar un nou salt en el projecte liberal eliminant les restriccions sobre les privatitzacions. Amb la finalitat d'atreure la capital estranger, el govern va posar fi a fer distinció entre companyies domèstiques i estrangeres a l'hora de privatitzar les empreses estatals, sempre que la propietat estrangera combinada en un sector determinat no superi el 35%. Entre les mesures incentivadores també es va adoptar el dret per a les companyies estrangeres de transferir els seus beneficis de les empreses iranianes fora del país en qualsevol divisa que vulguin. En la seva revista del Maig 2008 el FMI va elogiar Teheran pel seu programa liberalitzador que essencialment transferia la propietat dels actius estatals a les mans privades, mentre subratllant que el programa s'estava aplicant amb rapidesa i eficàcia. Segons el director de l'Organització de Privatitzacions Iraniana, Gholamreza Kord-Zanganeh, unes 230 empreses estatals estarien privatitzades fins a la fi de l'any iranià (Març 2009). Per altra banda, els actius de les 177 empreses iranianes havien posat en la Borsa de Teheran durant l'últim any (fins al Març de 2008). Els sectors més importants de l'economia (excepte el de petroli) com les telecomunicacions, les indústries de coure, alumini, ferro i acer estan en la llista de privatitzacions.

No obstant això, enlloc de ser aplaudit per Washington com un moviment en la direcció "correcta", el programa de privatització de Teheran va coincidir amb el llançament (el maig de 2008) d'una resolució de gran abast en el Congrés nord-americà, demanant la imposició de sancions mundials financeres dirigides contra Iran: "...urgeix el President, en el més fort de termes, immediatament a usar la seva autoritat existent per a imposar sancions contra el Banc central d'Iran... els bancs internacionals que segueixen conduint transaccions financeres amb bancs proscrits iranians; ... les empreses d'energia que han invertit 20 milions o més de dòlars en el petroli iranià o el sector de gas natural en qualsevol any donat des de la promulgació de l'Acte de Sancions d'Iran de 1996; i totes les empreses que segueixen fent el negoci amb el Cos de Guàrdia Islàmic Revolucionari d'Iran." La resolució també exigeix que "el President iniciï un esforç internacional a immediatament i radicalment augmentar la pressió econòmica, política, i diplomàtica sobre Iran... la prohibició de l'exportació a Iran de tots els productes refinats de petroli; imposant exigències rigoroses d'inspecció sobre totes les persones, vehicles, vaixells, avions, trens, i càrrega que entrin o surtin; i prohibició del moviment internacional de tots els funcionaris iranians no involucrats en negociació de la suspensió del programa nuclear d'Iran."

Ara, per què s'oposaria l'administració de Bush a l'adopció d'un programa de desposseïment de l'estil neoliberal, que despullaria de la República islàmica d'alguns dels seus actius més profitosos? Doncs, els inversors més grans a Iran són Xina i Rússia. Mentre empreses nord-americanes són notòriament absents de la llista de inversionistes estrangers directes, Alemanya, Itàlia i Japó tenen interessos significatius en la inversió al petroli i el gas, la indústria petroquímica, la generació de potència i la construcció així com en la banca. Amb Xina i Rússia, ells són els beneficiaris principals del programa de privatització. A més, França, Japó i Corea tenen interessos en la indústria automobilística en forma d'acords de llicència amb fabricants iranians. La companyia petrolera ENI d'Itàlia està implicada en el desenvolupament de les fases 4 i 5 del jaciment petrolífer de South Pars, que ascendeix a 3,8 mil milions de dòlars. Les companyies Total (França) i Shell del conglomerat anglo-holandès estan implicades en el gas natural. Mentre el procés de privatitzacions no inclou la companyia petrolera estatal de l'Iran, això crea un ambient que afavoreix la inversió estrangera per un nombre de països incloent Xina, Rússia, Itàlia, Malàsia, etc. en la refineria del petroli, la indústria petroquímica, l'economia de serveis de l'oli així com la infraestructura de l'oli i de gas incloent canonades de gas de petroli i l'exploració.

En altres paraules, el programa de privatització de Teheran no serveix als interessos nord-americans econòmics i estratègics. Això tendeix a afavorir els països que tenen relacions comercials de molts anys i de la inversió amb la República islàmica, com Xina, Rússia, i els inversors europeus i japonesos. Així que, un dels objectius principals de les sancions dels EUA sobre Iran és evitar que les empreses estrangeres (incloent les de la Unió Europea i Japó), guanyin un pes major en l'economia iranià amb el programa de privatitzacions de Teheran.

les mobilitzacions democràtiques més grans després de la revolució de 1979 assenyalen que en el poble iranià s'està desenvolupant una nova consciència i voluntat amb el rumb d'un canvi radical en el règim teocràtic. No sembla que estem a l'avantsala d'una revolució immediata, no obstant això, hi ha senyals que ens fa creure que s'obre una nova etapa a l'Iran on s'estan acumulant les possibilitats d'una lluita democràtica i revolucionària, una lluita popular amb el naixement de noves organitzacions independents de la classe treballadora i amb la participació de les nacionalitats oprimides, principalment els àzeris i els kurds.

L'esgotament del règim

El règim teocràtic dels aiatol·làs, que es va formar a partir de la derrota (essencialment per la traïció del partit estalinista *Tudeh*, el Partit comunista) de la revolució obrera i popular del 1979, es troba en un irreversible camí d'esgotament i debilitat. Els aiatol·làs i *mullahs* enriquits gràcies a la dictadura religiosa; els funcionaris de l'Estat amb els seus privilegis a causa de la corrupció; la burgesia del *bazaar* que s'impacienta per augmentar els seus beneficis; els militars, els Guardians de la Revolució i els *bajis* que saquegen els recursos públics; tots es barallen entre ells per captar i augmentar la seva part del pastís que els ofereix el règim, regit principalment sobre els ingressos del petroli. Mentrestant, les classes populars estan cada vegada sotmeses a una pobresa més dura, amb una taxa del 30% d'inflació i el 14% d'atur, desposseïts de les llibertats més bàsiques d'organització, d'opinió i manifestació, sota una repressió fèrria religiosa que els dicta què vestir, quin música escoltar, quin llibre llegir... Així que, 30 anys de lluites intestines de les classes

dirigents per dalt, i el sofriment i el cabreig de les masses per sota, han portat el règim fins al límit.

Ahmedineyad devia el seu triomf electoral de 2005 contra Rafsanyani precisament a aquest desgast del règim. Rafsanyani, que pertany a una família multimilionària i propietària de diverses multinacionals, durant el seu mandat presidencial entre 1989 i 1997, i després el seu soci polític Jatami entre 1997 i 2005, van aplicar polítiques econòmiques neoliberals, privatitzant les pilars de l'economia iraniana a favor del seu entorn burgès. Aquestes polítiques no només van empènyer a les masses populars cap a més misèria i atur, sinó també van molestar tremendament la burocràcia religiosa més fonamentalista i els militars i paramilitars que s'alimenten d'un Estat colossal i totpoderós. Així que Ahmedineyad el 2005 va descansar la seva campanya sobre tres pilars bàsics: el govern islamista ha de servir amb eficàcia a la gent i protegir la seva manera de viure simple i islàmica; ha de promoure la justícia social; i ha de combatre la corrupció. Així, ell va utilitzar el descontentament profund dels iranis més pobres amb la política econòmica de les dues administracions passades, que (retòricament almenys) havien reduït l'intervencionisme de l'Estat en l'economia per a enfortir el sector privat i promoure la liberalització econòmica. El govern, als seus ulls, és "el cos autoritari en l'arena econòmica que hauria de dirigir a la gent cap a la justícia, la felicitat i la prosperitat", una gran diferència del concepte dels seus precursors que advocaven per una burgesia robusta que influís en un govern sobretot de supervisió o administratiu. La solució d'Ahmedineyad per als mals econòmics i socials del país va ser ni liberalització -com defensaven els anomenats "liberals creients"- ni nacionalitzacions -defensats pels "socialistes islamistes" - sinó més aviat aprofundir el paper del govern en totes les àrees com el facilitador, la guia i l'advocat per al petit negoci i el desheretat.

Així va guanyar Ahmedineyad les eleccions del 2005 amb un 62% dels vots contra Rafsanyani en la 2a volta, gràcies al suport d'altres candidats més conservadors que no van po-

der obtenir suficients vots per a competir després de la primera ronda.

Més misèria i corrupció...

No obstant això, la política de la "tercera via islamista" d'Ahmedineyad no tenia més sortida que més misèria per al poble iranià. En nom de la "justícia social" va començar repartint ajudes econòmiques a les famílies pobres -sobretot a les zones rurals-, als joves, crèdits per comprar o llogar pisos, etc. i també va subvencionar els productes bàsics o d'alimentació com la farina, el sucre, l'arròs, i el ciment. Va fer tot això amb els ingressos del petroli en una època en què el preu del cru estava en alça. En el pressupost del govern per a l'any 2006, va triplicar les despeses públiques amb ingressos del petroli, arribant a 40 mil milions de dòlars.

Aquestes mesures, mentre satisfien de moment les necessitats de les classes pobres, va tenir un efecte més aviat devastador a mitjà termini. Els mercats no van poder absorbir aquestes quantitats de diners injectats (entre el 25 i 28% del pressupost anual) i els preus van començar a pujar dràsticament fins que la inflació arribés a més del 30%, anul·lant tot l'efecte de les ajudes econòmiques. La inflació també va promoure les importacions massives, cosa que va desafavorir les indústries nacionals. D'altra banda, la despesa massiva dels ingressos del petroli cru va impedir les inversions necessàries a les refineries i va obligar l'Iran de seguir depenent d'altres països que processen el seu cru. També les subvencions sobre la gasolina va incrementar el contraban d'aquest producte en les zones fronteres amb Pakistan, Afganistan i Turquia, on el preu de l'oli és molt més alt.

Una de les polítiques més "populars" d'Ahmedineyad va ser incrementar el salari mínim a cop de decret. No obstant això, quan els empresaris van deixar al carrer més de 200 mil treballadors en pocs mesos després del decret, davant l'augment de l'atur el govern va fer un pas enrere i autoritzà els empresaris a establir els salaris segons "les possibilitats de les seves factories".

Mentre la política econòmica de "justícia social" d'Ahmedineyad

augmentava el sofriment del poble iranià, l'onada de privatitzacions van seguir tal com venia dels governs anteriors (veure el quadre). Però amb una diferència: aquesta vegada el govern d'Ahmedineyad va afavorir -contra tot la seva xerrameca d'acabar amb la corrupció- el seu entorn més immediat, precisament els Guardians de la Revolució i els *bajis*. En 2006, el govern va concedir un contracte directe de 2,09 mil milions de dòlars a l'Oficina central Khatam-ol-Anbia, el braç dels Guardians, per a desenvolupar fases quinze i setze del camp de gas natural South Pars. Després va atorgar un altre contracte d'1,2 mil milions de dòlars per a construir la línia set del metro de Teheran i el contracte d'1,3 mil milions de dòlars per a construir línies de gasoducte entre Assalouyeh i Iranshahr (amb la perspectiva de connectar les línies d'Iran amb Pakistan i Índia), això era el terç en una sèrie recent de contractes grans concedits a Ghorb. Segons el sotscomandant del Ghorb, Abdolreza Abed, aproximadament el 30% de la capacitat dels Guardians està en l'àrea de projectes industrials i econòmics. Segons els comptes d'Abed, el valor total dels projectes corrents de Ghorb és aproximadament de 2,3 mil milions de dòlars; la inversió total per als més de 1,200 projectes completats cauria entre 3 mil milions de dòlars i 3.5 mil milions. Si aquests nom-

Un sistema teocràtic i multipolar

A part del Parlament iranià (*Mejlis*, renovat cada quatre anys), la institució politico-religiosa més important del país és l'Assemblea d'Experts, escollida cada vuit anys per votació popular. Els candidats han de ser clergues i han de ser aprovats pel consell Guardians. L'Assemblea d'Experts llavors escull un líder suprem, que governa de manera vitalícia (encara que ell pugui ser cessat per l'Assemblea d'Experts per un comportament no islàmic). El líder suprem designa el cap de judicatura. El líder suprem escull a la meitat dels 12 membres del Consell de Guardians i la judicatura n'anomena sis més per a ser ratificats pel parlament. El Consell llavors examina a tots els futurs candidats pel president, el parlament, i l'Assemblea d'Experts.

Classe treballadora sota repressió

L'Iran és un dels Estats membres més vells de l'Organització Internacional de Treball (OIT), a la qual pertany des del moment de la seva fundació el 1919. Els primers sindicats independents de l'Iran van ser fundats fa més d'un segle. Però avui, treballadors iranians són encara incapaços de formar sindicats independents, un dret negat tant dins del Codi laboral com de facto reprimint pel govern en acció. El govern rutinàriament deté i processa res treballadors que exigeixen els seus drets més bàsics, com demandes de salaris impagats, de vegades durant períodes no menors de 36 mesos. Les forces de Seguretat sovint ataquen reunions pacífiques per treballadors, acorralen les seves famílies, i encara els maten, com passat durant una reunió per miners de coure en Shahr Babak, prop de la ciutat de Kerman, el 2004.

Encara que la constitució de l'Iran (Articles 26 i 27) reconegui la llibertat d'associació i assemblea i el dret civil requereix ratificar tractats internacionals per a ser reconeguts igualment amb lleis domèstiques, el Codi laboral del país explícitament contradia aquestes obligacions legals. La secció 6 de la llei parla de les organitzacions de treballadors en termes tan ambigus que durant gairebé vint anys des de la seva adopció, els treballadors iranians no han pogut associar-se lliurement en organitzacions independents.

Segons el Codi laboral, els treballadors només poden participar en tres tipus d'organitzacions: Consells islàmics de treball, Associacions mercantils, i Representant de treballadors per a llocs de treball amb menys de 35 treballadors. La llei explícitament anima els treballadors a associar-se amb Consells Islàmics, que són controlats amb eficàcia per les direccions de les plantilles. També s'estableix que en cada lloc de treball només pot funcionar un d'aquests tipus d'organització. Aquestes restriccions legals contra l'afiliació, i la predeterminació dels tipus acceptables d'organitzacions de treballadors violen obertament les normes internacionals i la constitució iraniana.

A més, els Consells islàmics de treball, el tipus més comú d'organització de

treball, explícitament són definits al Codi laboral com a entitats ideològicament centrades. Ells no són enfocats en la promoció de drets de treballadors i són incompatibles amb el concepte d'unions independents. A més, els treballadors afiliats en aquests Consells són subjectes a un procés d'examen, controlat pel ministeri de treball. Segons l'Article 138, el Líder Suprem és titulat per a designar a un representant en cada tipus d'organització de treballadors. La llei encara prohibeix la formació d'aquestes organitzacions en indústries grans, com la indústria petroquímica, tret que el gabinet emeti una directiva especial.

En aquest context, els treballadors han estat procurant formar activament unions independents que apunten a la realització de normes internacionals de treball. El seu moviment, que començà el 2001, va guanyar força en diverses temptatives per a llançar organitzacions independents. L'objectiu del moviment obrer iranià és d'educar a treballadors i aixecar la seva consciència pels seus drets, així com assolir canvis en el Codi laboral a favor d'un moviment independent de l'Estat islàmic.

Tres exemples notables d'organitzacions independents recentment establertes són: el Sindicat dels treballadors d'autobús de Teheran i suburbis, els Gremis mercantils de professors, i el Comitè de Coordinació per a l'Establiment de Sindicats. Les forces de seguretat i intel·ligència ataquen de forma rutinària i violenta reunions organitzades per aquestes entitats. El gener de 2006, les forces de seguretat van detenir gairebé mil membres del Sindicat d'Autobús, van atacar algunes de les seves seves, van colpejar les seves famílies, i encara van detenir les dones i els nens dels membres principals, per a prevenir una vaga planificada. Des de llavors, la major part de membres del consell central del Sindicat han

estat els objectius de processament i empresonament.

El març de 2007, milers de professors van sostenir diverses protestes davant del Parlament, exigint l'atenció als seus greuges, criticant la discriminació a la qual estan subjectes en relació amb altres funcionaris, i els baixos salaris que els col·loquen sota nivell de pobresa. En resposta a aquesta temptativa les forces de seguretat els van atacar violentament. Des de llavors, els organitzadors principals han estat processats i condemnats a no menys de cinc anys de presó. El govern ha castigat severament molts de professors acomiadant-los, forçant-los a jubilació anticipada, retallant salaris, o suspent-los. Diversos professors han estat exiliats lluny de les seves ciutats natales. L'única publicació independent dels professors, *Ghalem Moalem* [Bolígraf del Mestre], va ser atacada i saquejada pels agents de seguretat, i els seus reporters i el redactor directiu van ser processats. El Ministeri d'afers interiors ha declarat il·legal totes les associacions de professors, i impedeix activament les seves reunions.

Les protestes públiques dels treballadors són sovint reprimides amb violència per les forces de seguretat. Un exemple notable és la situació greu dels treballadors de Rasht Electric, el fabricant més gran de productes elèctrics i d'electrònics en l'Orient Mitjà. Durant més de tres anys, els treballadors han estat buscant el respecte per als seus drets bàsics per reunions i protestes, en va. Altres protestes de treballadors d'escala més gran inclouen els de Pispò Tapeh, el Complex d'Ahvaz, i els treballadors de tèxtil en el Kurdistan. En tots aquests casos, forces de seguretat han trencat violentament les reunions dels treballadors.

bres són exactes, el valor dels tres nous projectes de Ghorb excedeix el valor de tots els passats combinats.

De fet, la participació dels Guardians en l'economia no era nova, ni il·legal. Les seves arrels remunten al final de la guerra d'Iran-Iraq (1981-89), quan l'elit política del país, conduïda pel president Rafsanjani, va témer l'activisme polític dels milions d'homes compromesos, ideològicament motivats i descontents, que havien jugat un paper crucial en la defensa del país. Millor va ser dirigir-los en un camí diferent, cap a les activitats econòmiques, que deixar-los tornar a casa sense treball ni futur. I a partir d'aquesta decisió del règim, l'Estat i fins i tot el sector privat van començar a contractar massivament als Guardians, i més tard lliurar projectes a l'estat major d'organització. El paper que juga el braç d'enginyeria dels Guardians i el *basij* així pot ser vist com una extensió lògica de la política aplicada fa anys, els privilegis econòmics degotant cap a baix, dels quals al principi van beneficiar les files més altes de les Guardians Revolucionaris. "Era hora d'ampliar els privilegis a les files més baixes i més pobres dels Guardians, en particular els del *basij*. Aquesta gent ha estat marginada d'alguna manera en el període del postguerra", deia un responsable del govern d'Ahmedineyad.

Així que Ahmedineyad, que venia de les files dels Guardians de la Revolució, va mobilitzar i va convertir en la seva base política a milions de persones organitzades a les files dels Guardians i els *basij*, unes organitzacions basades rigidament sobre la ideologia islamista, i parasitàries que s'alimenten dels ingressos de l'Estat. Van ser les mateixes organitzacions i bandes que van reprimir durament les protestes postelectorales durant els mesos del juliol i agost del 2009.

...i més repressió

Mentre les polítiques del govern d'Ahmedineyad provocaven males-

tar i protestes als carrers i en la classe mitjana, la resposta del règim va ser tancar les publicacions independents o afiliades a diversos partits o organitzacions opositores; censurar llibres, música, pel·lícules i teatres; empresonar activistes polítics; i imposar més rigorosament la forma de vida islàmica (per ex. el codi de vestir, la utilització d'antenes parabòliques, etc). Els líders de la unió de conductors d'autobús han estat detinguts. Líders prominents de les dones, com la Premi Nobel de la Pau de 2003, Shirin Ebadi, han estat subjectats a la fustigació política. Periodistes locals i estrangers són també subjectes a un assetjament major, incloent els

interrogatoris dels serveis d'intel·ligència. Les universitats afronten restriccions més estrictes, i tant els professors com els estudiants sospitosos d'activisme polític han estat expulsats.

D'altra banda diversos periòdics i revistes han estat tancats, incloent un dels diaris proreformistes més importants, el *Sharq*. El Ministeri de Cultura i Direcció Islàmica -responsable d'emetre permisos per a tota la producció de mitjans de comunicació, incloent periòdics, llibres, música i pel·lícules- ha endurit la seva postura. Sota el comandament de Saffar Harandi Hossein, el ministeri va suspendre la concessió de permisos a nous llibres i periòdics, així com la producció de noves creacions musicals, durant presidència d'Ahmedineyad. El Consell Suprem de Revolució Cultural -un

organisme independent establert per l'Aiatol·là Jomeini, les decisions del qual tenen la força de llei i no requereixen l'aprovació per un altre organisme, com el Consell Guardià o el Parlament- també ha adoptat una postura més rígida. L'octubre de 2005, va emetre un decret que prohibia la producció o l'exposició de pel·lícules amb un contingut "secular, liberal, nihilista i feminista", així com escenes que representen la violència o l'ocupació de drogues i alcohol, en els cinemes, la televisió o els vídeos.

Mentre creixia el descontentament de gairebé tots els sectors de la població iraniana, Ahmedineyad va combinar la seva política de repressió amb apel·lar a l'orgull nacionalista del poble. Va tibar les seves relacions amb el "principal Satán", els EUA, aprofitant les polítiques bèl·liques de l'imperialisme i les sancions sobre Iran que va posar el govern nord-americà sota la presidència de George Bush -descaradament col·laborant amb ell a l'Iraq a través del govern titella chií, i també a Afganistan contra els Talibà. D'altra banda, per a servir-se de la ràbia del poble davant les massacres d'Israel a Palestina, va inventar el discurs antijueu fins a negar l'holocaust nazi. Sabia que davant una amenaça d'intervenció de l'imperialisme sobre Iran, no solament les masses sinó també tots els sectors -crítics o defensors- del règim s'unirien al voltant del Govern per a defensar el país contra l'atac.

Una nova etapa

Ahmedineyad va guanyar les últimes eleccions del 12 del juliol no a través del frau massiu com l'oposició sostenia, ni només amb la mobilització de la seva base paramilitar repressora -els Guardians i els *bajis*. Simplement el poble iranià no volia tornar a l'època de les polítiques neoliberals de Rafsanjani i Jatami, no obstant això li faltava una nova direcció revolucionària que donés prou confiança per treure el país de la pobresa i la repressió, acabant amb

el règim dictatorial teocràtic.

L'oposició anomenada "reformista" forma part d'aquest règim i va intentar per tots els mitjans que les mobilitzacions postelectorals no traspasessin els límits de l'Estat capitalista i el règim religiós. De fet, Rafsanyani com el president del Parlament i Mousavi com a primer ministre entre 1981 i 1989 van col·laborar a construir els pilars del règim, perseguint les organitzacions polítiques i sindicals, torturant i assassinant milers d'activistes revolucionaris i demòcrates. D'altra banda Jatami, durant la seva presidència als finals dels 1990 i els principis dels 2000, juntament amb el seu principal assessor Mousavi, va llançar la "segona revolució cultural" reprimint als estudiants en els carrers, censurant els periòdics, llibres, etc, terroritzant els dissidents, i així enfortint la dictatorial "República" teocràtica. I ara, volen "reformar" el règim perquè la burgesia liberal tingui més possibilitats d'explotació i benefici. El poble no va empassar-se l'ham que van tirar aquests falsos "demòcrates reformistes".

Però això no vol dir que el 63% dels vots del poble iranià sigui un compromís etern amb Ahmedineyad. A més, la falsa política de la "justícia social" d'Ahmedineyad en el seu primer mandat es basava en els ingressos del petroli quan el preu del cru va

ser 140 dòlars per barril i ara el President ha d'accontentar-se amb 35-40 dòlars, cosa que suposa retallades en les ajudes econòmiques i en les subvencions. És a dir, les condicions de vida de les masses iranianes s'enduriran, i la inflació i l'atur els tocaran més durament, deixant més clar la corrupció, el favoritisme i el nepotisme del govern fonamentalista i dels sectors religiosos, militars i paramilitars.

Les protestes postelectorals han estat el primer senyal de l'esgotament del règim i la ruptura de les masses del règim teocràtic. Ara entrem en un nou període d'organització, de construir sindicats i altres organismes obrers i populars, i una direcció revolucionària. Cal concretar el lema "No al Dictador" amb reivindicacions democràtiques i urgents, defensant totes les llibertats de premsa, d'organització, de les nacionalitats reprimides, de les dones, etc. Mentre el règim intentarà reprimir tota l'oposició, la burgesia i l'imperialisme pretindrà assumir el lideratge del descontentament popular a través de les figures com Mousavi, Rafsanyani, i fins i tot Barak Obama, per a poder contenir-lo dintre els límits del règim capitalista. Només la mobilització i el lideratge de la classe obrera poden oferir a les masses populars iranianes una sortida d'aquest parany.

1979:

Presentació

Les polèmiques sobre el paper del fonamentalisme islàmic en l'esquerra i la campanya imperialista contra ell associant-lo al terrorisme, han ajudat a tendir una capa d'oblit —quan no confusió— sobre l'heroica revolució iranian, que ara ha complert 30 anys.

La revolució que va derrocar el Sha i la contrarevolució que va aixafar el procés i va reconstruir l'estat burgès es fan més nítides amb el pas del temps. No obstant això, en aquell moment va ser —com tots els processos revolucionaris— font d'importantíssimes discussions no només a l'esquerra en general, sinó en el trotskisme en particular. Aquells debats centrals avui es repeteixen en molts processos actuals. Sobre si calia exigir o no el dret de Jomeini de tornar de l'exili decretat pel Sha, el paper que jugava la classe obrera, si havia o no organitzacions de poder dual del moviment de masses, quin paper tenien i quin política tenir amb elles, quina posició adoptar front la presa d'ostatges de l'ambaixada yanqui a Teheran

revolució iraniana

i quins davant les mobilitzacions kurdes en aquest xoc amb l'imperialisme –d'altra banda contemporani de la invasió soviètica d'Afganistan-, quin caràcter tenia el règim de Jomeini i si calia donar-li suport o no...

Només cinc anys després de la revolució de febrer del 79 (i en plena guerra Iran-Iraq), els qui havien idealitzat Jomeini, i en altres moments negat la reivindicació del dret democràtic del seu retorn, votaven un document que es reconeixia: *"Al costat de la reconstrucció de l'exèrcit i la policia secreta, ara existeix tota una xarxa 'd'institucions revolucionàries' (nahads), incomparables en brutalitat a tot el que abans existia. L'Exèrcit Pasdaran (guardians) Islàmic, els Imam's Komitehs (policia de barri), els Anjomans Islàmics (associacions que funcionen en cada fàbrica o institució), els jutjats islàmics, les forces paramilitars de hezbollah (seguidors del Partit de Déu), etc., junts han imposat la pitjor repressió de la història recent en qualsevol país del món. Qualsevol oposició a la "unitat de la paraula" (la paraula de Jomeini) pot comportar l'execució del culpable. Només en els últims dos anys el règim islàmic ha executat cinquanta*

vegades més socialistes que el règim del Sha en els seus trenta anys de govern. El nombre de presoners polítics s'ha multiplicat per deu, la majoria sense càrrecs i sense informació sobre el seu destí. (...) la grandària de la burocràcia que viu a costa de les masses s'ha més que duplicat (...) El que es podria considerar com la característica específica d'aquesta revolució... va ser el seu caràcter social anticapitalista. La major part del capital nadiu va ser expropiat després la revolució. Cinc anys després encara el 60 per cent de la indústria a gran escala segueix "nacionalizada". La repressió del moviment de masses i el restabliment de l'aparell burocràtic estatal ha creat ràpidament les condicions necessàries per al retorn del "ordre" capitalista, ..." (Escrit per Saber Nikbeen en 1983, publicat en *Sozializm va Enghelab* (Socialisme i revolució) periòdic del dissolt Partit Socialista Iranità dels Treballadors (HKS) en 1984 i votat per l'SU com base de la seva autocrítica per les posicions mantingudes front la revolució iraniana. Encara pitjor va ser el final d'aquells que, des del suport del partit Tudeh a Jomeini, van viure després la presó o la mort. Però també és per a aprendre, el cost per als propis iranians, de les

posicions de l'esquerra que, des del pol oposat, no van enfrontar el "democràtic" imperialisme yanqui davant de la revolució iraniana.

Per això més que fer avui el balanç històric del que va anar la revolució iraniana, volem reproduir no tant les discussions sinó l'anàlisi que el nostre corrent feia llavors, en plena ebullició revolucionària, i les posicions que davant la majoria de corrents –incloses forces del trotskisme- vam mantenir. Són extractes d'un article de fons publicat a l'abril 1980 en el número 2 de *Correspondència Internacional*, Òrgan del Comitè Paritari per la reorganització (reconstrucció) de la IV Internacional.

Les lliçons de la revolució de febrer

Ningú pot posar en dubte avui dia el significat extraordinari que té la revolució Iraniana. (...) D'aquí sorgeix la necessitat d'assenyalar alguns aspectes generals per situar-nos millor davant els problemes actuals que requereixen la nostra participació efectiva.

En primer lloc, la revolució iraniana confirma la teoria-programa de la revolució permanent. Comença amb exigències democràtiques: des de l'agitació dels mitjans intel·lectuals i petitburgesos a favor de la llibertat dels presos, contra la censura, contra la repressió, i culmina en plantejament de Fora el Sha i l'odiada monarquia! Suportada i protegida per l'imperialisme yanqui,

amb la complicitat criminal de la URSS i Xina. Però no es queda en les reivindicacions democràtiques formals. La lluita contra el Sha i la seva sagnant policia, la Sabak, va dur a l'enfrontament amb el principal enemic de les masses i el poble iranità: el colós imperi nord-americà. No només contra els seus "consellers" militars, sinó contra les nombroses empreses que, com la Exxon o la Texaco, eren les principals beneficiàries de l'explotació de tot el poble iranità. Jomeini es va posar al capdavant de la mobilització revolucionària de les masses. Els sectors lligats als cèlebres *Bazaarés* i a la jerarquia religiosa xiïta van ser la seva base

de sustentació. El bandejament imposat per la monarquia de Pahlevi, des de 1963, va agregar l'aspecte emocional, que el va convertir en el cabdill indiscutit d'aquest procés. Però és un fet que la revolució iraniana s'accelera quan entra en escena el jove i inexpert proletariat. La descomposició del règim s'accentua a partir de 1977 i és aquí quan comença a ressorgir la resistència. El gener de 1978 la ciutat religiosa de Quom va ser sorpresa per manifestacions populars a favor de Jomeini. La policia va atacar i va causar diversos ferits, però la lluita no va ser apagada. Al contrari. Quaranta dies després va començar una nova onada de

manifestacions. A Tabriz es va donar un veritable aixecament popular. Per primera vegada es llançà la consigna de "Mori el Sha". La disciplina de l'exèrcit es va esquarterar i va ser incapaç de controlar a la població que va prendre la ciutat. El règim, per a poder tornar a controlar la situació, va haver de portar tropes d'altres guarnicions. Però l'onada s'estengué a d'altres ciutats. El pes de la jerarquia xiïta és inqüestionable. Les seves 180.000 *mullahs* i les seves 80.000 mesquites amb els seus 60.000 estudiants es converteixen en els organitzadors d'aquesta reacció.

L'agost de 1978 el Sha imposa la llei marcial a Isfahan d'una banda, i anuncia algunes reformes i canvia el seu gabinet, per un altre. El setembre, les manifestacions arriben a una envergadura mai vista. De tres a quatre milions de persones es van mobilitzar en tot el país el 4 d'aquest mes. A Teheran van desfilar més de mig milió i van confraternitzar amb les tropes. La resposta del govern no es va fer esperar: va imposar la llei marcial a dotze ciutats i milers de persones van ser mortes en l'episodi que va passar a la història com el Divendres Sagnant. Va ser el 8 de setembre de 1978.

A la vaga de treballadors de la banca, s'hi van unir la dels telegrafistes i de funcionaris, de la ràdio, la televisió, de les companyies d'aviació, etc. Però no només els empleats van entrar en vaga. Els obrers de les mines de coure, del port, dels ferrocarrils, els tèxtils, també es van unir a l'onada. El 31 d'octubre la vaga d'obriers petrolers va sacsejar el règim.

El 5 de novembre les manifestacions populars es van estendre per tot Iran. El Sha ho va posar tot sota el control militar del general Azhari. Però els daus ja estaven tirats. Una nova vaga general dels obrers petrolers els primers dies de desembre va marcar l'ofensiva final contra el govern. El desplaçament d'Azhari i el nomenament de Bakhtiar, per part de la dictadura del Sha, no van aconseguir desmobilitzar les masses, com no ho havia aconseguit la repressió, ni les amenaces dels oficials sobre els soldats que es negaven a disparar. Era la descomposició de l'exèrcit, era la insurrecció, era la revolució proletària que començava a l'Iran.

La mobilització dels mecànics

(*homfars*) de les forces aèries, va acabar d'anarquitzar les forces armades. La seva vaga el gener de 1979 i la seva participació en les manifestacions indicaven que la insurrecció estava a punt d'esclatar. La seva resistència als atacs de la Guàrdia Reial el 9 de febrer va ser l'espurna que va encendre la metxa i va armar les masses de Teheran. Després de tres dies, la insurrecció havia triomfat, estenent-se a tot el país i destruint monarquia. La intervenció del moviment obrer havia estat decisiva, però el nou govern estava en mans dels sectors burgesos nacionalistes

amb Jomeini a capdavant. D'acord amb el calendari de la Revolució Russa estàvem en l'etapa de la revolució de febrer. Les masses s'havien insurreccionat, però havien lliurat el poder als representants d'un sector de la burgesia. Una diferència important és que la Rússia dels tsars, encara que subdesenvolupada, era un país imperialista i l'Iran del Sha una semicolonial de l'imperialisme nord-americà.

Això és el que explica les contradiccions en les quals es va veure embolicat el nou govern encapçalat per Jomeini, sota la pressió de les masses.

Però que el pes de Jomeini i el seu moviment sigui tan gran no es deu només al factor religiós. Està relacionat amb la feblesa del moviment obrer i la falta d'un partit revolucionari. (...)

A l'Iran han sorgit embrions de poder dual. Durant la insurrecció, els comitès de barri organitzats fonamentalment per les mesquites, van complir un cert paper centralitzador. L'element nou, és que després de la caiguda del Sha comencen a sorgir els comitès de fàbrica, amb una tendència a la coordinació. Aquesta forma d'organització superior als sindicats, que també s'estan desenvolupant de forma fabulosa, no equival encara als soviets, però ningú podrà discutir que són formes embrionàries de poder dual. El mateix està succeint en l'exèrcit i en el camperolat. Els mecànics han estat a l'avantguarda de l'organització

entre els soldats. Ja els hem vist actuar abans i durant la insurrecció. (...) fins a plantejar el dret a elegir tots els oficials i a exigir que es mantingués l'armament de la població civil.

Les amenaces de l'imperialisme nord-americà no han fet més que aprofundir aquest procés. Els estudiants juguen el paper més destacat, però la demostració de força realitzada per 128 comitès de fàbrica, el 23 de desembre, independentment de tota altra connotació, indica la dinàmica actual. El mateix ha succeït entre el camperolat. La pressió imperialista es reflecteix en els grans propietaris, les terres dels quals encara no han estat repartides. Molts petits camperols de Quom i Teheran s'han mobilitzat davant l'amenaça del bloqueig econòmic per part dels ianquis, però al mateix temps estan demanant al govern que instrumenti la reforma agrària.

En el desenvolupament i aprofundiment d'aquests embrions de poder dual resideix el futur de la revolució iraniana. Aquestes són les lliçons de la "Revolució de Febrer", però tot indica que cal avançar cap a la "Revolució d'Octubre", si no, tot el guanyat es pot perdre. Un veritable partit revolucionari, trotskista, es fa més necessari que mai per a permetre la victòria de la revolució proletària. Per a això també és necessària l'elaboració d'una plataforma que vagi assenyalant els objectius a cada moment.

Les provocacions i amenaces de l'imperialisme ianqui

És indubtable que la revolució iraniana no només va derrotar al Sha i la monarquia, sinó al seu principal sustentador, l'imperialisme ianqui. El control del país per la banca i empreses nord-americanes era total. Al voltant d'elles giraven les cinquanta famílies lligades al Sha que eren les úniques beneficiades amb aquesta explotació miserable. Per això el sentiment antiimperialista, antiianqui, és tan generalitzat, no només entre els obrers i camperols sinó entre tots els sectors de la població.

Aquesta embranzida de masses és el que explica el caràcter de les mesures antiimperialistes que va haver de prendre el govern de Basargan-Jomeini.

El 8 de juny es van nacionalitzar els bancs, i el 25 totes les companyies d'assegurances: el petroli, el gas, els ferrocarrils i la pesca, ja havien estat nacionalitzats en època del Sha, encara que l'explotació estava en mans privades i fonamentalment controlada a través dels bancs internacionals. En nacionalitzar-se la banca, l'explotació d'aquests serveis va passar de fet a mans natives.

El Sha havia utilitzat els 12.000 milions de petro-dòlars anuals que s'obtenien de l'explotació petrolera per a beneficiar a aquest sector de la burgesia que formaven les 50 famílies, i iniciar la "revolució industrial".

Però totes aquestes accions estaven controlades pels cinc o sis principals bancs mundials, entre ells el Chase Manhattan, que administrava els béns de la família Pahlevi, el First National, el Banc d'Amèrica, el Chemical Bank i Ban-

ca Morgan. Per aquest motiu les obres d'"industrialització", i la "reforma agrària" estaven al servei d'una política econòmica colonialista i no independent, com no podia ser d'una altra manera. Els dòlars rebuts no van ser utilitzats per a solucionar els problemes d'explotació i misèria de les masses obreres i camperoles sinó, per contra, per a accentuar aquesta política. El poderós consorci petroler al voltant dels bancs va fer encara més dependent que mai a l'economia nacional. El 96% de les importacions havien de ser cobertes amb els recursos petrolers. El 1957 aquest percentatge era del 67%. Les empreses estrangeres de muntatge de cotxes, depenien en un 90% de les importacions provinents dels països capitalistes industrialitzats.

La "reforma agrària" va destruir la tradicional agricultura del país, però no per al benefici de la pagesia pobra, sinó dels consorcis imperialistes que van crear empreses agràries al servei de les necessitats "del mercat", amb la conseqüència que l'Iran, que en època de Mossadeq era exportador, es convertís en importador de productes agrícoles. Avui dia ha d'importar el 69% dels seus aliments. La "reforma agrària" va portar un a altra conseqüència. L'èxode camperol va omplir de desocupats les principals ciutats, sense que el règim hagués creat prou possibilitats de treball. Això va accentuar la misèria del poble iranià. Tres milions i mig de desocupats sobre una població activa d'11 milions i 63% d'analfabets, és una mostra sintètica del que va significar la "modernització".

Aquest és l'aspecte econòmic d'aquesta política instrumentada per l'imperialisme nord-americà. No parlem dels "35.000" consellers militars que va disposar per a reprimir al moviment popular, ni de la CIA, ni de la Sabak.

És dins d'aquest context que hem de situar la traïdora provocació de l'imperialisme quan va acollir el Sha en el seu territori. La reacció dels estudiants i el poble iranià no es va fer esperar. La presa de l'ambaixada d'EEUU a Teheran, i la

detenció del seu personal, va ser una reacció lògica que enfrontà la hipocresia miserable, no només de Carter i companyia, sinó de tots els seus seguidors, inclosa la política de la direcció soviètica i xinesa.

La pregunta essencial és si les masses iranianes tenen dret o no a reclamar l'extradició del Sha, i la devolució de les immenses riqueses que aquest té repartides al món amb la complicitat dels diversos governs capitalistes. (...) La política contrarevolucionària dels "drets humans" de Carter, queda al descobert. Si hi ha hagut un règim semblat a Hitler, quant a menyspreu de la vida humana, aquest ha estat el del Sha. Els de Somoza, Videla o Pinochet es queden curts (...)

Però el pitjor és que aquí no va acabar l'ofensiva ianqui. Utilitzant demagògicament el problema dels "ostatges", Carter es va llançar a una campanya mundial de tot tipus: propagandística, diplomàtica, econòmica i militar. Des d'apel·lar a l'argument del "fanatisme" religiós dels iranians, fins a la preparació bèl·lica per a una intervenció, passant pel bloqueig econòmic i la congelació dels "havers", i l'amenaça d'expulsió i sancions als residents als EUA. Aquests són els fets agressius de la primera potència imperialista contra un poble subdesenvolupat, que intenta lliurar-se del jou estranger. (...)

Jomeini ha intentat jugar el mateix paper estabilitzador que el Govern de Reconstrucció Nacional de Nicaragua. No oblidem aquí tots els esforços realitzats per a frenar a les masses i canalitzar-les en els organismes controlats per la burgesia nacional iraniana. Però és tal l'ascens del moviment, en el qual cal incloure l'embranzida provocada per la rebel·lia de les nacionalitats oprimides, especialment la dels kurds, que ja no és Jomeini qui la controla. Per altra banda l'imperialisme ianqui amb la seva política de provocacions, amenaces i agressions, contradictòriament, ha incentivat l'agudització de la lluita de classes. I els revolucionaris no podem deixar de veure aquesta realitat objectiva. Que no hi hagi cap dubte. Si l'imperialisme hagués llançat la mateixa campanya contra Nicaragua, nosaltres no haguéssim tingut cap dubte a donar suport a aquesta contra l'imperialisme i haguéssim exigint, el

Per un programa d'acció i la construcció d'un partit revolucionari iranià

És indubtable que aquí no desenvoluparem la plataforma de reivindicacions necessàries per a l'Iran. Només volem assenyalar alguns aspectes útils. (...)

En l'Iran no hi ha possibilitat d'estructurar una plataforma transitòria, si no és partint dels embrions de poder dual existents: els comitès obrers, els comitès barrials, els comitès de soldats i els comitès de camperols i de les nacionalitats oprimides.

És insuficient el plantejament (...) que: "amb el desenvolupament de l'ascens revolucionari a l'Iran, es torna aplicable tot el Programa de Transició". Trotsky mateix ho assenyalava. Aquest programa era un programa per a tota l'etapa, però a cada moment el partit revolucionari necessita elaborar les consignes que, partint de les necessitats i la consciència de les masses treballadores, les ajudi a avançar cap a l'objectiu estratègic de la dictadura del proletariat i l'establiment d'una societat socialista. En aquest sentit no pot haver cap dubte, és una necessitat de les masses iranianes frenar els atacs i pressions de l'imperialisme ianqui. Els trotskistes hem d'estar al capdavant d'aquesta reivindicació, hem de ser els campions d'impulsar l'organització de tota la població, inclosos els kurds, azerbaidjans i àrabs i altres nacionalitats, sobre la base del dret per a aquestes nacionalitats a l'autodeterminació. Però aquesta defensa l'hem de fer partint dels propis organismes de les masses, des dels comitès que ja han sorgit o dels comitès que nosaltres hauríem d'encoratjar a crear.(...)

De més està dir que aquesta lluita contra l'imperialisme ha de prendre com a eix, la consigna feta carn entre tota la població de "extradició del Sha i devolució de totes les seves riqueses robades al poble iranià". Però per a això els comitès han d'exigir estar armats (...) (Recordar Xile)

Però l'altre gran problema que infrenten les masses iranianes és la fam i la desocupació. No es pot esperar que el govern de Jomeini intenti resoldre aquest problema. Des d'ara els comitès han de plantejar-se la solució. Això no impedeix que s'exigeixi la continuació de les expropiacions imperialistes i capitalistes i el control obrer sobre les principals fonts d'ingressos (...) Però això no pot ser una excusa per a postergar el problema ja existent, el de la fam i la desocupació. (...) La defensa de les nacionalitats oprimides també ha de ser presa pels comitès obrers i de barri, no només més pels comitès de les pròpies nacionalitats. El fet que (...) tinguin una lluita en comuna amb la resta dels iranianes, com ho és la que lliuren contra l'imperialisme ianqui, no pot ser justificatiu per a abandonar la de l'autodeterminació nacional contra els propis perses que tradicionalment els han explotat.

El mateix hem de dir respecte al camperolat pobre i els obrers agrícoles (...) Els comitès obrers i barrials han d'encoratjar les ocupacions de terres (...)

Tot això que diem no significa que oblidem les dificultats existents; que oblidem que l'exèrcit burgès, molt afeblit, encara no ha estat destruït; que el govern de Jomeini, malgrat que ha hagut de retrocedir en molts dels seus intents per estabilitzar el seu govern, encara manté a nombrosos lluitadors presos, (...) per això és fonamental que, acompanyant al desenvolupament i creació dels comitès, aixequem tot un seguit de consignes que ampliin la democràcia obrera i denunciïn el burocratisme i la repressió.(...)

Això mateix cal traslladar-lo a les forces armades. Que el curs iniciat en el camí de la insurrecció no s'aturi. (...)

Si no oblidem ni per un minut el paper que han de jugar els comitès, la consigna d'Assemblea Constituent pot ser la consigna que ens permeti desemascarar l'actual govern i les seves reals intencions d'aturar la revolució dins dels marcs de la reconstrucció de l'estat burgès. Per a això hem de comptar amb el suport de les nacionalitats oprimides que ja han denunciat el caràcter reaccionari del projecte constitucional del consell.

L'encadenament d'aquestes consignes ens duu de la mà a l'altra gran necessitat, que és, que els comitès es desenvolupin i se centralitzin en un organisme únic. Però la centralització no pot ser l'únic objectiu. Aquests comitès han de tenir metes clares i precises: enderrocar a aquest govern i establir un veritable govern obrer i camperol. Però si algú plantegés avui enderrocar a aquest govern cauria en l'aventurerisme. El que no vol dir que els trotskistes en la seva propaganda no plantegin la necessitat que sorgeixi una organització centralitzada dels comitès obrers, camperols i de soldats que prengui el poder i iniciï la revolució socialista.

No obstant això seriem ingenus si creguéssim que aquest projecte pot ser dut a la pràctica per un moviment espontani de les masses. No per sabut, és menys necessari reiterar que a l'Iran el que es necessita és el partit trotskista (...) que aquest partit és impossible que el construïm, si els trotskistes no acaben de comprendre que un programa, que ajudi a la mobilització permanent de les masses, no és la repetició de fórmules correctes, però fórmules. (...) aquest programa ha de ser elaborat sobre la base de la pròpia experiència de les masses, partint de les seves necessitats i consciència.

Extret de l'article citat d'Ernesto González. Abril 1980

mateix que ara per a l'Iran, una campanya a favor seu, de tot el món. (.)

La política contrarevolucionària de la burocràcia del Kremlin contra la revolució iranià

Acompanyant els atacs imperialistes contra l'Iran, la burocràcia del Kremlin i també la de Pequín, van exigir l'alliberament dels ostatges i es van negar a defensar les justes exigències del poble iranià.

La invasió d'Afganistan serveix de base a una major pressió imperialista. EUA utilitza aquesta intervenció per a desenvolupar un atac que, en última instància, és una amenaça contra les bases socials de la pròpia URSS.

Com afirma la declaració del Comitè Paritari per la reorganització (reconstrucció) de la Quarta Internacional:

"Per a l'imperialisme, i en particular l'imperialisme nord-americà que concentra els seus mitjans diplomàtics, econòmics i militars contra la revolució a l'Iran, es tracta d'utilitzar la possibilitat que li ha ofert la burocràcia del Kremlin per a desviar l'atenció dels seus plans. Per a la seva propaganda, la intervenció de la URSS és la demostració del seu caràcter "agressiu, expansionista". L'imperialisme utilitza l'oportunitat que li és donada, per a accentuar, en tots els terrenys, la pressió contra l'Estat Obrer degenerat, contra les mateixes masses de URSS. El bloqueig a les exportacions de cereals, el xantatge a la carrera armamentista, manifestat en la no ratificació del Tractat Salt II, (...) solament busquen arrencar-li noves concessions a la burocràcia parasitària i contrarevolucionària, busquen obligar-la a emmotllar-se encara més estretament als objectius contrarevolucionaris mundials de l'imperialisme.

La intervenció de les forces armades de la burocràcia, facilita així la pressió de l'imperialisme contra la URSS. (...)

La intervenció no és en un suport a la lluita de les masses desposseïdes d'Afganistan contra l'imperialisme, els terratenients i la burgesia. És, per contra, la política contrarevolucionària de la burocràcia que arrisca posar en mans de dirigents reaccionaris als obrers i camperols afganesos. (...)

A l'Iran, la política del partit stalinista Tudeh no es va escapar de les generals de la llei. Si bé és el més organitzat dins del moviment obrer, té menys força i menys prestigi que al finalitzar la II Guerra Mundial. El seu declivi es deu a diversos factors. En primer lloc va ser responsable de les derrotes dels anys 45 i 46 a l'Azerbaitjan i Kurdistan i de la vaga dels petrolers del sud. Va donar les exigències petroleres de la burocràcia soviètica en 1946-47, justament quan el moviment antiimperialista estava en alça. Es va negar a lluitar contra el cop d'estat que va acabar amb Mossadeq. Va donar la política de reformes de 1960-63, encoratjant les il·lusions en la política del Sha. I d'altra banda la burocràcia soviètica, fidel als acords de Yalta i Postdam, va mantenir el seu respall a la monarquia de Pahlevi, des de 1853 fins al final del seu regnat. Fidel a la seva política de la revolució per etapes i la coexistència pacífica, el partit Tudeh va defensar durant un llarg període la "democratització" de la monarquia.

Avui dia fa seguidisme al govern de Jomeini després de no haver participat per res en la insurrecció. Està a favor de la "República islàmica" i per "Reconstrucció de l'economia iraniana".

(...) Xina, conseqüent amb la seva política criminal dels últims temps, no només va haver de autocrítica-se de la salutació oferta al Sha poc temps abans de caure, sinó que continua els seus coquetejos amb l'administració Carter. (...) De la socialdemocràcia no ens n'ocuparem Fa temps que ha perdut tota vocació internacionalista.

D'aquí la responsabilitat que tenim als trotskistes, els únics hereus de la tradició i metodologia del internacionalisme revolucionari que van fer escola amb els ensenyaments de Marx, Engels, Lenin i Trotsky.

Del propagandisme sectari a l'oportunisme

Desgraciadament, les possibilitats del trotskisme es veuen reduïdes avui dia per la crisi del Secretariat Unificat de la Quarta Internacional. I encara que ens dolgui això cal dir-ho. (...) No es tracta d'un error, una equivocació (...) És el fracàs d'una direcció que després de trenta anys ha estat incapaç de posar-se al capdavant de les innombrables expressions de la lluita de classes i que ha acabat revisant les bases fonamentals del trotskisme. (...) L'anàlisi i la caracterització marxista van ser reemplaçats pel comentari periodístic, d'impressionisme. D'aquí els girs, els vaivens en la política, que ja hem assenyalat a Portugal, Angola, i ara a Nicaragua, Iran i Afganistan. Però aquí la crisi ha tocat fons perquè, repetim, es revisen tots els fonaments del trotskisme.

(...) Nosaltres estem en contra d'aquest mètode oportunista. Nosaltres som principistes i en això no hi ha gens de sectarisme. Estem totalment d'acord que en aquesta emergència, enfront de l'atac de l'imperialisme ianqui, no hi hagi tasca més important que la defensa de l'Iran, independentment de la caracterització de l'actual govern Jomeinista, i de les nostres profundes diferències. (...) Però estem en contra

que en nom d'aquesta lluita es canviïn les caracteritzacions, les anàlisis i la política que recomanava Trotsky para situacions similars a les d'Iran.

Nosaltres estem amb el que li deia Trotsky a Mateo Fossa en una entrevista en Coyoacán en 1938: "En els països de Llatinoamèrica els agents dels imperialistes "democràtics" (...) són especialment perillosos, atès que són més capaços d'enganyar a les masses que els agents declarats dels bandits feixistes. Prendré l'exemple més simple i demostratiu. Al Brasil existeix avui un règim semifeixista que cap revolucionari pot veure sinó amb odi. Suposem, no obstant això, que demà Anglaterra entra en un conflicte militar amb el Brasil. Jo li pregunto, de quin costat del conflicte estarà la classe obrera? Li diré què contestaria jo: en aquest cas estaré de part del Brasil "feixista" contra l'Anglaterra "democràtica". Per què? Perquè el conflicte entre aquests dos països no serà una qüestió de democràcia o feixisme. Si Anglaterra triomfés posaria un altre feixista a Rio de Janeiro i duplicaria les cadenes de Brasil. Si per contra triomfés Brasil, això donaria un poderós impuls a la consciència nacional i democràtica del país i duria al derrocament de la dictadura de Vargas. La derrota d'Anglaterra, al mateix temps, seria un cop per a l'imperialisme britànic i donaria un gran impuls al moviment revolucionari del proletariat anglès. (...) Sota qualsevol màscara cal aprendre a distingir als explotadors, esclavistes i lladres!" (Trotsky. *Sobre l'alliberament nacional*. Ed. Ploma, pàgs 76-77). Aquests són els principis que defensem (...)

(..) És per això que malgrat totes les nostres severes crítiques a la conducció de l'SU li fem la proposta de continuar aquesta campanya a favor de la revolució iraniana, i en contra de l'imperialisme, donant suport la lluita per l'extradició del Sha, per la repatriació dels seus béns i per la llibertat de tots els presos polítics, especialment dels nostres companys trotskistas. Vostès tenen la paraula.

Ernesto González
Correspondencia Internacional,
nº 2 de abril 1980
Órgano del Comité Paritario por
la reorganización (reconstrucción)
de la IV Internacional.

Cronologia de l'Iran contemporani

- 1908.** Producció extensiva de petroli.
- 1914** . I Guerra Mundial. L'Iran es manté neutral.
- 1921-26.** Cop d'estat del militar Reza Khan que el 1925 deposa el sha Ahmad Mirza, i inicia la dinastia Pahlavi, coronant-se sha i proclamant al seu fill Mohamed príncep hereu.
- 1935.** L'antiga Pèrsia adopta el nom oficial d'Iran.
- 1941-45:** II Guerra mundial. Postura a favor l'Eix que duu a l'ocupació anglo-russa i abdicació del sha en el seu fill Mohamed Reza Pahlevi.
- 1946-51:** Diversos processos insurreccionals. Eleccions als 14 *magilis* (parlaments) el 1943, el Partit Tudeh (partit comunista iranià) guanya en deu d'ells. Nova federació sindical controlada pel partit Tudeh, que el 1946 tenia 186 sindicats afiliats amb 355.000 militants. Derrotes de l'Azerbaijan i Kurdistan. De 1947-49: ofensiva contra els treballadors i forta repressió.
- 1951:** el *magilis* vota la nacionalització del petroli proposada pel nacionalista Mossadeq al capdavant del front nacional de partits recolzat en els professionals, *bazaaris* i alguns elements religiosos. El primer ministre es nega a aplicar-la, cau i assumeix Mossadeq que nacionaliza la britànica "Anglo-Iranian Oil Company". En resposta, el Regne Unit imposa un bloqueig comercial. La força del moviment era irresistible, i inevitablement anava dirigida contra les institucions monàrquiques. El sha fuig del país.
- 1953:** Mossadeq és enderrocat per un cop d'estat afavorit pels britànics i la CIA. Ni Mossadeq ni el partit Tudeh criden a resistir a la reacció. El General Fazlollah Zahedi és proclamat primer ministre i el sha torna a l'Iran.
- 1963:** S'inicia la Revolució Blanca del Sha amb l'objectiu de la industrialització del país i la reforma agrària. S'incrementa la immensa pobresa de la majoria en un desenvolupament desigual i combinat. Troba l'oposició dels *mullahs*, sobretot referent a la reforma agrària i les mesures occidentalitzadores. El 1965, el sha exilia Jomeini.
- 1974-1977** . Quaranta-cinc famílies controlaven el 85% de les empreses. Mobilitzacions reprimides amb ocupació militar de fàbriques com la d'eines de Tabriz, de tractors Sazi, de metall Pars o la Renault. Salvatge repressió del règim amb la SABAK. Nova onada de lluita en 1977: intel·lectuals per llibertats i vagues obreres. La lluita de masses contra el Sha augmenta i la classe obrera està cada vegada més radicalitzada.
- 1978** . Primer semestre: manifestacions impulsades pels *mullahs*. S'imposa la llei marcial. El 8 de setembre (el divendres negre), l'exèrcit assassina milers de manifestants a Teheran. Vagues obreres i manifestacions massives en resposta amb "*Fora el Sha! Fora la Sabak!*"; 45 dies de vaga de petroliers donen el cop de toc al règim. S'ataquen les ambaixades de la Gran Bretanya i dels EUA. Tres milions de persones surten al carrer: majors mobilitzacions en la història de l'Iran. Exèrcit es divideix: els soldats es neguen a obrir foc sobre treballadors i camperols i giren les armes contra els seus oficials.
- 1979.** El Sha fuig a Egipte. L'ayatol·là Ruhollah Jomeini torna a l'Iran. Es proclama la República Islàmica d'Iran, després d'un referèndum. Segueixen les mobilitzacions i presa de 52 ostatges en l'ambaixada nord-americana Teheran, exigint l'extradició del Shah en aquells moments als EUA.
- 1980.** El sha mor de càncer, exiliat a Egipte. L'Iraq (incentivat pels EUA) envaeix l'Iran i comença una guerra de vuit anys.
- 1981:** alliberament dels ostatges nord-americans després de 444 dies en captivitat. El republicà Ronald Reagan assumeix la Presidència.
- 1985:** Els EUA i la URSS aturen la venda d'equipament militar a l'Iran. Tanmateix, Washington intercanvia armes per als contres nicaragüencs a canvi de l'alliberament dels ostatges al Líban. És l'escàndol Irangate o cas Iran-Contra.
- 1989:** mor Jomeini. El president Alí Jamenei és designat com el líder suprem i Alí Akbar Hashemi Rafsanjani nou president.
- 1990:** Terratrèmol amb 40.000 morts. Es restableixen vincles diplomàtics amb l'Iraq.
- 1995:** Els EUA imposen sancions petrolieres i comercials acusant l'Iraq de suport al "terrorisme", en intentar adquirir material nuclear.
- 1997:** Jatamí –liberals- arrasa a les presidencials amb el 70%
- 2000:** Jatamí i grups liberals guanyen les parlamentàries per primera vegada.
- 2001:** reelecció del president Jatamí.
- 2002:** Bush qualifica l'Iran, l'Iraq i Corea del Nord com "l'eix del mal". Tècnics russos comencen la construcció del primer reactor nuclear de l'Iran, malgrat les objeccions de Washington.
- 2003.** L'Iran anuncia la suspensió del seu programa d'enriquiment d'urani. L'OIEA afirma que no hi ha evidència d'un programa d'armes. 40.000 persones moren en un terratrèmol que va destruir l'antiga ciutat de Bam, al sud-est d'Iran.
- 2004:** els conservadors recuperen el parlament en polèmiques eleccions. Milers de candidats reformistes són prohibits pel consell de Guardians.
- 2005:** l'alcalde ultraconservador de Teheran, Mahmud Ahmadinejad, guanya la presidència en la segona volta. Teheran anuncia la represa del seu programa de conversió d'urani a Isfahan, i insisteix que té finalitats pacífiques. L'OIEA afirma que l'Iran està violant el Tractat de No Proliferació Nuclear.
- 2006:** el Consell de Seguretat de l'ONU vota imposar sancions. L'Iran critica la resolució i promet accelerar el treball d'enriquiment d'urani.
- 2007:** l'OIEA afirma que l'Iran pot desenvolupar un arma nuclear en tres-vuit anys.
- EUA anuncia les més dures sancions, però un nou informe d'intel·ligència desestima l'amenaça nuclear.
- 2008:** Iran llança un coet espacial per a posar en òrbita un satèl·lit d'investigació. Ahmadinejad fa una visita oficial sense precedents a L'Iraq, en la qual demana que les tropes estrangeres es retirin i signatura acords de cooperació i suport a la reconstrucció.
- 2009:** Barack Obama ofereix a l'Iran "un nou començament" en les relacions i reconeix el dret d'Iran i altres països al poder nuclear amb finalitats pacífiques. Ahmadinejad guanya les eleccions: massives mobilitzacions denunciant frau electoral.